MÁ SESTRA A DALŠÍ LHÁŘI
Ruth Dugdallová
MLADÁ FRONTA

Má sestra a další lháři

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Ruth Dugdallová

Má sestra a další lháři – e-kniha
Copyright © Mladá fronta, a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

MLADÁ FRONTA

MÁ SESTRA

A DALŠÍ LHÁŘI

Ruth Dugdallová

MÁ SESTRA A DALŠÍ LHÁŘI

Ruth Dugdallová

MLADÁ FRONTA

Přeložil Tomáš Bíla

MY SISTER AND OTHER LIARS © Ruth Dugdall 2017
Translation © Tomáš Bíla, 2018
Cover design by Whitefox

ISBN 978-80-204-4833-0 (tištěná kniha)
ISBN 978-80-204-5297-9 (ePUB)
ISBN 978-80-204-5299-3 (Mobi)
ISBN 978-80-204-5298-6 (ePDF)

S láskou mámě
Díky, že ses se mnou podělila o své příběhy

Ale stmívá se a já musím dál.
Mlha paměti houstne.
Emily Dickinsonová, *Vybrané dopisy*

Paměť je deník, který si všichni nosíme s sebou
Oscar Wilde, volná citace podle divadelní hry
Jak je důležité míti Filipa

Kapitola první
30. prosince

Moje tělo požírá sebe sama. I můj mozek, jak se zdá, je stravován ve věčné honbě za potravou. Takhle nám to vykládá personál, je to jedno z témat našeho nedobrovolného vzdělávání. *To, jak sami sobě škodíme.*

Personál ale nechápe, že přesně o to jde. Každá přednáška, kterou nám denně naservírují, není děsivým varováním, ale útěchou. Moje tělo požírá sebe sama, a jestli se mu to povede, a ještě navíc s sebou vezme i mozek, tak prima.

Chci zmizet. Je nás tu pět a všechny chceme to samé. A o to jde; je to tak zjevné, že kdykoli se nás nějaký dobromyslný člen personálu pokouší zachránit, musím si sedět na rukou, abych mu jednu nevlepila. Už jsme se těšily, až výuka skončí, potřebovaly jsme si odpočinout, a poslední přednáška před tím, než odjeli na Vánoce, byla o jídle a oslavách. Jak bychom se krocana a ovocného koláče neměli bát, ale naopak si je vychutnávat – taková předvánoční motivační domluva jak z časopisu pro puberťačky, která by se hodila každé druhé holce, ale mně ne.

Když nám Manda vykládala o koláčích s mletým masem a zázraku jménem marcipán, vyměňovaly jsme si se Stacey dlouhé pohledy, zatímco Fiona a Joelle si šeptaly s ústy zakrytými na kost vyhublýma rukama, ale všechny čtyři jsme si myslely to samé: *To je ale kráva.* Mina upírala pohled do podlahy; těžko říct, na co myslela, ale určitě se netěšila, že pojede domů.

V takových chvílích se snažím sama sebe umlčet, přestože moje tělo chce řvát z plných plic. Personál, malá skupinka oddaných, soucitných a nadřazených, si stejně dál trvá na tom, že nás můžou zachránit. Jenže nikdo nezachrání partu holek, které chtějí vyhladovět k smrti.

Autofágie. To je to slovo, co Manda minulý týden načmárala na tabuli. Připadalo mi úžasné, bylo tak škrobeně lékařské a líbilo se mi, že takovou zvučnou nálepku mám i já. „Auto" znamená sebe sama. Ale v tom to právě je. V tom *já*, v nás samotných, tam je zakopaný pes celého oddělení Ana. Všechny, každá jedna z nás, jsme samy sebe požírající holky, svůj vlastní nejhorší nepřítel.

Autofágie může znít stroze a učeně, ale je to primitivní a opravdové. Opíjím se únavou, kosti se mi tlačí skrz kůži a můj žaludek je jako zvíře ve smrtelné agónii. Všechno je to tak zajímavé, že nemůžu myslet na nic jiného. Není prostor pro myšlenky nebo vzpomínky, jen nádherná prázdnota.

Je to tak účinné, že cítím, jak mi křupe čelist; moje lícní kosti tvoří dokonalé ostré rohy mé tváře. Sebestravování je branou k prázdnému tělu a mysli, k nicotě, které jsem oddaná.

Nechci žádné jídlo; povznesla jsem se nad něj. Moje tělo je tak prázdné, tak čisté, jako kdybych si vnitřnosti vydrbala solí. Prahnu po prázdnotě; vzduch, který prochází mými střevy, je čistý, a moje mysl je nedotčená pamětí. Už několik dní jsem nepotřebovala na velkou ani na malou. Jsem prostá a čistá a dokonalá a velmi, velmi unavená. Ale spánek pro mě není dobrý; spánek neznamená zapomnění na to, co se nám dnes doneslo.

Chci zmizet. Zavřu oči a čekám.

Ostatní holky už jsou pryč, vyrazily do spravedlivého boje proti svodům čokoládových rolád a projímadel, krocana na kari a kompulzivní léčby. Vrátí se až po Novém roce a na oddělení je bez nich mrtvolný klid. Chudák Manda dostala za úkol informovat mě o matčině smrti. Mrzelo ji, že mi to musí říct; bylo jí líto, že to přichází zrovna v takovou dobu – jako by na tom záleželo. Jsem příliš vyčerpaná, než abych něco cítila; emoce jsem dala k ledu od chvíle, kdy jsem začala hladovět. Ani mě nenapadla žádná vhodná odpověď, tak jsem nic neříkala a nechala Mandu, aby mi odvyprávěla podrobnosti.

Policii prý uvědomila nějaká sousedka – představuju si paní Readovou s jejími notýsky, jak odhrnuje záclonu a uvědomuje si, že neviděla mou matku vyjít z domu už od Štědrého dne. Když vyrazili dveře, našli ji v křesle; posmrtná ztuhlost nastala o několik dní dříve.

„Budou muset provést pitvu," řekla mi Manda. „S ohledem na okolnosti."

Okolnosti: moje matka byla sama, když zemřela. Její tělo by nikdo nenašel, přátelé ani příbuzní ji nepostrádali. Jen zvědavá sousedka, která nakoukla škvírou na poštu a viděla tu hromadu letáků a neotevřených vánočních přání. Možná mezi nimi bylo i psaní od táty; přemýšlela jsem, jestli už ví, že je mrtvá.

„Obávám se, že to pohřeb trochu pozdrží. Ale až budeme vědět datum, můžeme požádat o propustku, abys mohla jít."

„Nechci tam jít."

Neviděla jsem svou matku, ani nikoho jiného, už osmnáct měsíců. Odmítala jsem se s ní setkat, nebo na ni třeba jen myslet, a raději jsem ze svého srdce vydrhla veškerou potřebu mít matku, stejně jako jsem se zbavila potřeby jíst. Vybrala jsem si prázdnotu a čisté srdce, a tak nebudu truchlit. Ale když Manda odešla, stejně jsem si připadala strašně sama. Neubránila jsem se vtíravé představě, jak matka sedí v tom křesle, celá ztuhlá a studená.

Přála bych si, aby tu byla Stacey, abych si s ní mohla popovídat, ale je doma s rodinou a slaví Vánoce a Nový rok. Cpe si do hlavy pitomé historky a problémy z hnusných módních časopisů, aby všechno věděla. Teď by se mi hodila. Dokázala by mě rozesmát svými anekdotami, naplnit mi hlavu moudrostmi o vyrovnání se s žalem z různých talk-show a přivést mě na jiné myšlenky.

Přestože mi většinu času pije krev, má Stacey nadání: především na lesk na rty a hodně upjatá tílka a mluvení. Ostatní holky, Joelle a Fiona, ji nemají moc rády. Mina, ta asi nemá ráda nikoho, hlavně tedy sebe sama. Ale Stacey je nejlepší kamarádka, jakou jsem kdy měla.

Konečně usínám.

Mozek není jako tělo: Nevzdává se tak lehce a nedá se tak snadno ovládat, a když pozvolna usínám, unáší mě někam jinam, do míst, kde se odehrávají všechny moje noční můry. Takhle si s člověkem zahrává zármutek.

Zdá se mi, že jsem zase doma, v Ipswichi. Je 25. dubna loňského roku a já mám šestnácté narozeniny.

Jsem v kuchyni. Většinu místnosti zabírá stůl, na kterém je prostřeno na čaj a uprostřed stojí dort ve tvaru srdíčka. Je to

vzpomínka, vidina, a já se beznadějně pohybuju po místnosti, dotknu se hromady neotevřených dárků a znovu ucítím závan touhy, ten opojně vzrušující pocit, že mě někdo má rád, kterého jsem se dokázala tak důkladně zbavit v bdělém stavu.

Jeden dárek už je rozbalený. Foťák, vzácná starožitnost, kterou mi dal táta. Býval to jeho nejcennější majetek, když byl malý kluk, a pak patřil Jeny. V den mých šestnáctých narozenin ho věnoval mně.

Úplně jasně slyším její slova, všechen ten vztek a lítost: *Nemůžeš ten foťák dát Sam, tati! To není správné! Slíbil jsi mi, že to neuděláš. Jak jsi mi to mohl udělat?*

Znovu cítím tu opojnou směsici provinilého vítězství, protože to byl *její* foťák, *její* dárek. Na celé hodiny se zavírala do fotokomory, vyvolávala filmy nebo mu pomáhala stříhat domácí videa, která tak rád dělal. Ale už s tím přestala. Táta ji obvinil, že o fotografování ztratila zájem, a rozhodl se, že ten foťák dostanu já.

Jenu to rozlítilo a rozesmutnilo, a právě proto onoho odpoledne vztekle odešla.

Kuchyňské dveře jsou otevřené, do místnosti vtéká voda a do oken buší déšť. Svět venku burácí a uvnitř se žlutě zableskne; fluorescentní světlo jen jednou zaplane a zmizí, po stěnách se rozběhnou strašidelné stíny. Do ticha zavolám: „Mami?“

Ve svých snech se jí dovolávám často, ale ona nikdy neodpovídá. A už nikdy neodpoví.

Ten sen je jako horečka, je mi z něj špatně. Je tak skutečný, že cítím na hlavě kapky deště, když vycházím z domu hledat Jenu, která naštvaně odešla, a rodiče, kteří vyrazili za ní. Tričko mám během chvilky promáčené, voda mi čvachtá v botách a do tváří mě štípají jehličky deště. Jdu po cestičce za domy, vysokou trávou a kopřivami. Nakonec mě zavede k benzínce na Orwell Parade.

Jako všichni, kdo sní, vycítím hrozící nebezpečí. Měla bych se probudit, abych ovládla pocity, které by mě mohly zlomit, ale jsem příliš unavená. A tak se poddávám vzpomínce a vyrazím po pěšině, úzkou alejí přerostlých bezů. Všechno cítím jako tehdy; jsem celá promáčená, klepu se zimou, větvičky mě chytají za rukávy a tahají za vlasy, ale já jdu dál jako náměsíčná. Kapky deště mám v očích, dokonce i v uších, bořím se do bláta, kloužu,

ale nezastavuju se, nemůžu se zastavit, protože po pár metrech cestička skončí a bude tam světlo.

To světlo nikdy nepřijde. Někdo mi zastoupí cestu těsně před benzínkou. Sen si se mnou pohrává, vidím před sebou neskutečně vysokou postavu ve tmavé pláštěnce s kapucí přes hlavu. Otřu si oči a vidím, jak ta postava natahuje ruku připomínající rudého kraba k mladé ženě, která se před ní krčí. Postava v kapuci se vrhá vpřed a ta dívka pozadu padá, natahuje ruce, chytá se pláštěnky a stahuje ji s sebou.

Když její hlava dopadne na beton, zazní děsivé prasknutí. Nechutný zvuk, který v mých vzpomínkách zní pořád dokola.

Stvůra, která tu dívku napadla, vzhlédne a zdá se, jako by se blížila ke mně. Už nemá kapuci ani pláštěnku a já vidím bledou tvář a temné, prázdné oči. Tvář bez rysů, děsivou prázdnotu.

Pohnu se, snažím se vycouvat tím bahnem, ale najednou uklouznu a natáhnu se na zem. Jen pár metrů přede mnou leží na chodníku ta dívka. Hlavu má otočenou ke mně, krk zkroucený, lebku prasklou jako zralé ovoce. Bouře je přímo nad námi a záblesk světla mi odhalí její tvář a skutečnost, která mi od začátku měla být jasná: ta mladá žena je moje sestra.

Jena.

Kapitola druhá
Silvestr

„Sam!“

Hlas, který mě volá, mě vytrhne z minulosti. Přenese mě zpátky, do mého pokoje na oddělení Ana, ke skutečnosti, že moje matka je mrtvá. Kolem zní další hlasy, které chvílemi slyším a chvílemi se ztrácejí – personál se nade mnou naléhavě radí.

„Sam. Musíš se probrat. No tak, Sam, zůstaň s námi.“

Neproberu se. Chci zmizet.

„Dobře, Sam, držím tě. Přestaň sebou házet.“

Jistěže sebou házím. Sian mě přišpendlí jako motýla, zatímco Manda mě přemlouvá a připravuje hadičku. Už to takhle dělali mnohokrát; zkoušejí na mě hrát hodného a zlého policajta. Zkroutím se a odtáhnu, ale jsou silnější. Nakonec se vzdávám.

„Hodná holka. Teď ti položím hlavu dozadu, tak se neuhoď. To je ono. Jenom navlhčím konec a pustíme se do toho.“

Sian mě pevně drží na pohovce a Manda mi zasouvá hadičku nosem až do žaludku. Protože odmítám jíst, podávají mi výživu touhle hadičkou – znamení toho, že už mám vítězství na dosah. Panikařím, protože momentálně ztrácím kontrolu; bojuju s nimi, ale je to bitva předem prohraná.

„Tak, Sam,“ konejší mě Manda, „raději se uvolni, jinak to bude nepříjemné. Teď ti to zasunu... To je ono... Vedeš si skvěle.“

Cítím ji tam, vzadu v krku, kam prochází přes nosohltan. Začnu dávit, to je reflex, ale Manda nepřestává.

„Jenom se uvolni a bude to rychlejší. Nehýbej se.“

Zvedá se mi žaludek; v krku mám sucho a bolí mě. Podaří se mi říct „Polib si!“, ale ta slova mě pálí a Sian mě sevře ještě pevněji. Nic to nezmění na tom, co se děje.

Než do mě Manda tu hadičku strčila, obtočila mi ji kolem ucha a odměřila délku, aby dosáhla do mého žaludku, ale to, co v sobě cítím, mi připadá nekonečné, příliš dlouhé.

„Už jsme skoro tam. To je ono. Tak, teď žádné dávení, dokud je v tobě, Sam. Když budeš zvracet, vyzvracíš i tu hadičku. A to by nebylo příjemné, že ne?"

Blahosklonná mrcha.

„Jakmile ta hadička bude na místě, podáme ti skrz ni veškerou výživu, kterou tvoje tělo potřebuje. Byla to poslední možnost, Sam. Nemůžeme ti dovolit, abys vůbec nic nejedla. Anebo jedla a hned zase vyzvracela nebo schovávala pod ubrouskem."

„Nikdy neschovávám jídlo."

Sian mi věnuje zahořklý pohled, který jako by říkal: *Lžeš a obě to víme.*

Obecně vzato mám Mandu ráda, přestože teď bych ji nejraději praštila. Ale Sian mě drží a zatíná do mě prsty větší silou, než by bylo nutné; to ona je ta zlá.

Snažím se nic necítit, když polykám vodu, aby se hadička snáz dostala na místo, a Manda mi druhý konec připevňuje náplastí na tvář.

Konečně mě Sian pustí a odměřeně řekne: „Dneska jsi málem umřela, Sam. Ztrácela jsi vědomí."

Zapomnění. Cítila jsem je na dosah. Byla jsem krůček od místa, kde je máma, toho místa mimo všechen cit.

„Nedala jsi nám na výběr. Museli jsme zvolit radikální řešení."

„Krmit mě proti mojí vůli."

Maličko jí zacuká v koutku, jako by si vychutnávala, že dělá něco, co se mi nelíbí.

„Kromě té hadičky máme ještě něco navíc, speciálně pro tebe. Dalo by se tomu říkat intenzivní terapie. Dokonce i trochu kontroverzní. Ale je to náš poslední pokus. Jestli se ti i přesto povede se zabít, už nám nikdo nemůže nic vyčítat."

Člověk musí obdivovat její upřímnost.

To *intenzivní* a *kontroverzní* přišlo o hodinu a půl později – poté, co mě zrentgenovali, aby se ujistili, že tu hadičku nemám v plicích, a nechali mě chvíli ležet na posteli a hledat na stropě nové fleky. Ani to nezaklepalo, prostě to otevřelo dveře a vešlo

dovnitř. Můj pokoj je malý, působí spíš jako cela, a ten chlap ho hned vyplnil pachem obnošené kůže a dýmkového tabáku. Je to Clive, primář oddělení a tak trochu podivín.

„Ahoj, Sam. Vidím, že lékařský tým už s tebou skončil. Jak se cítíš?"

Clive byl první člověk, se kterým jsem se setkala, když jsem toho hrozivého dne dorazila do Bartletovy nemocnice. Než mě sem převezli, vystřídalo se na mě několik odborníků, muži a ženy s celou abecedou titulů za jménem, kteří nosili brýle, jen aby vypadali víc učeně, a byli placení za to, aby mě posoudili a dali mi nálepku. *Zlá,* nebo *šílená?* Celkem rychle jsem se naučila terapeuty odhadnout na první pohled. Dokázala jsem rozlišit kognitivně behaviorální školu od transcendentální podle odstínu rtěnky; psychiatra od psychologa podle barvy vázanky. Ale Cliva jsem nebyla schopná tak snadno zařadit a to mě znepokojovalo, takže jsem se vždycky držela stranou, když přišel na vizitu. Až dodnes se mi to dařilo, ale tentokrát přišel za mnou.

Má na sobě tvídové sako a modré džíny a plnovous mu dodává vzezření pobudy. Tvář má vrásčitou a ošlehanou větrem, ale nejspíš o ni pečuje asi tak stejně jako o své oblečení, a to, že kouří, mu asi taky nepřidává. Možná je mladší, než vypadá.

Přitáhne si od stolu proutěné křesílko a posadí se na něj tak, že pod ním skoro není vidět. Masité ruce složí do klína. V ruce drží papírový sáček – takový, do kterých americké maminky balí svačiny pro své děti.

„Co tam máte?" zeptám se, ale on se jen usměje, jako by mi chtěl naznačit, ať jsem trpělivá. Položí sáček na stůl a znovu složí ruce v klíně.

„Poslední dobou jsme neměli čas si popovídat, co? Ale sledoval jsem tě a mám přehled o tom, jaké děláš pokroky. Nebo spíš neděláš." Odmlčí se, jako by chtěl zdůraznit, že jsem ho zklamala. „Vzpomínáš si na naše první setkání, Sam? Byla jsi v příšerném stavu."

Z pěti pacientek na oddělení Ana jsem tady nejdéle. Některé dívky zůstanou pár týdnů, většinou spíš pár měsíců, ale já jsem zavřená už skoro rok a půl, z toho většinu času tady.

„Mám spoustu práce s vedením Bartletu, administrativní záležitosti a tak. Sháním peníze, lobbuju za naše potřeby, dělám

všechno pro to, aby se tahle naše malá chaloupka udržela nad vodou, přestože by ji rada nejraději prodala developerovi, který nabídne nejvíc." Povzdychne si a já cítím kritiku vůči jejich chamtivosti.

„Do konkrétních případů vstupuji jen v situaci, kdy personál vyčerpal všechny ostatní možnosti a neuspěl."

Nenávidím ho a ten jeho tučný zadek. Nenávidím ten pichlavý plnovous a droboučké brýle. A nejvíc ze všeho nenávidím ten pocit, že mi na stolek položil hnědý papírový sáček a já nevím, co v něm je.

„Sam, prvního února se sejde komise a bude se řešit, jaké jsi udělala pokroky. Mohli bychom tě propustit, pokud se shodneme, že jsi na tom dost dobře."

Stulím se do klubíčka u dřevěné pelesti postele. Netoužím po ničem jiném, než aby zase odešel a já se mohla nadále držet stranou. Netoužím po tom, aby se zabýval mým případem.

„Vím, že ses zrovna včera dozvěděla velice smutnou zprávu – to o smrti tvé matky. Je mi to moc líto. Musí to pro tebe být hrozná chvíle."

Není to hrozné. Necítím vůbec nic. A kdybych náhodou začala něco cítit, tak zase chvíli budu hladovět a všechno se srovná. Prázdné tělo, prázdná mysl.

„Ale jsi tady už dost dlouho, a protože jsi pořád neumřela, nenapadá mě jiné vysvětlení, než že chceš žít."

Tak to je opravdu smělý odhad, když uvážím, kolik vážím. A taky to, že mám v nose hadičku.

Poté, co se Clive pasoval na mého osobního spasitele, sáhne po papírovém sáčku a vyndá z něj průhlednou plastovou misku, do jakých se v jídelnách dávají saláty nebo ovoce. Uvnitř je malá hromádka krájené mrkve.

„Dvacet kalorií," řekne a já ho v duchu opravím. *Jedenáct.*

Pak vytáhne lahvičku Enlivenu – to je to, co mi pouštějí hadičkou do žaludku, je to husté jako kondenzované mléko a nechutně výživné. Jen při pohledu na tu lahvičku se mi chce zvracet.

„Anebo dvě stě dvacet kalorií."

Dívám se, jak obojí klade na stolek, jedno vedle druhého.

„Mám pro tebe nabídku. Chtěl bych vidět, jak daleko se dokážeme dostat do prvního února. Budu o tobě psát zprávu

a navrhnu v ní, abychom tě propustili.“ Usměje se, jako by mi chtěl dát na výběr mezi dvěma srovnatelně příjemnými výsledky, a já zamrkám, abych zaplašila chmurné myšlenky. „Chtěl bych, abychom začali hned teď. Když si se mnou budeš povídat a dovolíš mi, abych se stal tvým terapeutem, tak na konci tohohle sezení sníš tu mrkev. Ale pokud odmítneš, anebo pokud budu mít pocit, že to na mě jenom hraješ, tak dostaneš Enliven hadičkou.“

Posadím se na posteli – tak rychle, až se mi zatočí hlava. „Celou lahvičku?“

„Přesně tak.“

„To nemůžete! Mám výživový plán.“

„A já jsem jedním z těch, kdo ho vytvářejí.“ Znovu se usměje a mrkne na mě. Vypadal by jako Ježíšek, kdyby mi nenabízel tak děsivou volbu.

„Nejsem žádná laboratorní myš,“ řeknu. „Nemůžete mi jen tak nacpat do žaludku, co se vám zamane.“ Vím, že kdyby ta lahvička šla rovnou pod kůži, byla by z ní nechutná vrstva tuku.

„Ale můžu, Sam. Víš, jednou z podmínek tvé hospitalizace je, že budeš v rámci léčby spolupracovat.“

Zadívám se do jeho nadutého, pichlavého, chlupatého, tlustého obličeje a cítím, jak moc ho nenávidím. Nadechnu se, naplním plíce skoro až k prasknutí, a pak řeknu: „Polib si.“

Odmlčí se, pak přikývne a vytáhne z náprsní kapsy vysílačku. Tlustý palec se na okamžik zarazí nad tlačítkem. „Jsi si jistá, Sam?“

„Jdi do prdele,“ řeknu, ačkoli už to nezní tak přesvědčivě.

„Tak dobře.“ Stiskne tlačítko na vysílačce. „Sian, mohla byste za mnou přijít do pokoje Samanthy Hoolihanové, prosím? Rozhodla se, že chce výživu hadičkou.“

Nebudu vám vykládat, jak moc jsem se bránila a bojovala, jak jsem si vytrhla hadičku a museli ji do mě nacpat znovu. Nebudu vám vykládat o pomalé, nevyhnutelné cestě tuku z lahvičky do žaludku ani o tom, jak tlustá a ošklivá jsem si připadala, jak mi bylo smutno a jak jsem se cítila sama.

Řeknu vám jenom jedno: Clive se mýlí. Opravdu chci umřít.

Kapitola třetí
Nový rok

Na nebi praskají a hvízdají rachejtle, které hlásají, že nastala půlnoc, a ozařují můj pokoj záblesky růžové, fialové a modré záře. Tisknu se k topení, zabalená do chlupaté deky. Při každém hvízdnutí strnu a připravuju se na třesk a záblesk ostrého světla. Už se nemůžu dočkat, až venku zase bude tma, ale závěsy na oknech jsou příliš tenké, než aby dokázaly zastínit bujaré oslavy venku.

Za vysokou zdí nemocnice, na pláži hned přes ulici, se scházejí celé rodiny zachumlané v bundách a palčácích a zírají do tmy. Představuju si je, jak si připíjejí z úzkých skleniček na šampaňské, líbají se a navzájem si přejí všechno nejlepší do nového roku. Dávají si předsevzetí, ale přitom vědí, že je poruší dřív, než skončí leden. Já si žádná předsevzetí nedávám, protože do prvního února už tady nebudu. Pokud budu mít štěstí.

Jenže Clive to vidí jinak. Před pěti hodinami se nečekaně otevřely dveře mého pokoje a jeho rozložitá postava vyplnila prostor v nich stejně tak, jako lékořicová pachuť jeho tabáku vyplnila celou místnost. Měl na sobě dlouhý zimní kabát, který pamatoval lepší časy, a pod ním tmavý oblek, který jako by už nedopnul přes pupek, a košili, jež kdysi pravděpodobně byla bílá. Aspoň motýlek měl uvázaný dokonale.

„Nezdá se vám, že na terapii je oblek trochu moc?“ zeptala jsem se.

Vesele se zasmál, protože pochopitelně nepřišel na terapii; jenom se u mě zastavil cestou na nějaký večírek nebo do restaurace. Byla jsem pro něj jenom povinnost, kterou si musel splnit, než začne legrace.

„Chtěl jsem ti přinést dárek, Sam.“

Položil ho na můj stolek a já byla ráda, že to není lahvička enlivenu, jenže pak jsem si všimla, co to je – a bylo to mnohem horší. Samozřejmě to nebyl dárek.

„Pro tebe."

Poklepal na hnědý balicí papír, takže se pod jeho dotykem pomačkal. Na kloubech prstů se mu loupala kůže a já si pomyslela, že mu manželka měla k Vánocům koupit rukavice, protože mu ta zima nesvědčí.

„Můžeme začít hned zítra. Lepší den nenajdeme."

„Jestli nebudete mít kocovinu," řekla jsem suše a on se zvesela zasmál.

Roztrhala jsem papír a našla uvnitř svou starou krabičku od bonbónů, černou s vystouplou rudou růží a nápisem „Černá magie" na víčku. Když bonbóny došly, bylo škoda krabičku vyhodit, a tak si do ní Jena začala ukládat šperky a gumičky do vlasů, různé drobnosti. A když začala fotit, schovávala si tam fotky.

Poté, co byla napadena, jsem hledala něco, co by jí mohlo vrátit paměť, a na půdě jsem našla tuhle krabičku. Začala jsem do ní ukládat svoje vlastní fotky, které jsem tehdy považovala za důkazy.

Znovu jsem ji přikryla balicím papírem, jen abych se na ni nemusela dívat.

„Jak jste se k tomu dostal?" zeptala jsem se. A on měl tu drzost tvářit se zasmušile.

„Poslala mi ji tvoje sestra. Prý ji našla, když vyklízela dům vaší matky."

Poslední bodnutí hněvu mířící přímo na srdce. Jena ví, jak je tahle krabička důležitá, co pro mě znamená. Kdybych se jen tak mohla vrátit zpátky v čase do doby, kdy to nebyla krabička na fotografie, ale obyčejná bonboniéra. Bonbóny jsme snědli už před lety v elegantně zařízeném obývacím pokoji, kde je rozdávala žena sedící ve vysokém ušáku. Šťastná rodina si společně dopřávala něco sladkého.

Opatrně, jen abych se podívala, co je uvnitř, jsem nadzdvihla víčko; svrchní fotka se v karmínové záři kvílející rachejtle rozzářila v lesklé dokonalosti. Byla to fotka Jeny, příšerný snímek pořízený ještě v době, kdy ležela v kómatu. Zavřela jsem krabičku, seděla na posteli a zírala do zdi.

Clive na mě tiše mluvil; přistoupil blíž a já vycítila, jak v sobě dusí nutkání mě utěšovat. *Nesahej na holky, které si ničí vlastní tělo; nemají to rády.*

„Pitva proběhne tento týden, Sam. Chceš se mě zeptat na cokoli ohledně toho, co bude dál?“

Viděla jsem jenom tu stěnu před sebou. Nemyslela jsem vůbec na nic – moje nejlepší vlastnost. Nedostane mě. Ještě nikomu se to nepovedlo.

„No tak dobrá, přijdu zítra ráno. Stačí jen, abys celý příští měsíc každý den čtvrt hodiny mluvila o jedné z fotek v té krabičce. Nic víc po tobě nechci, a pokaždé, když to uděláš, si budeš moct vybrat nízkokalorickou variantu. Bude to krůček k tvému uzdravení, Sam. Pokud budeš spolupracovat, je velká šance, že se rozhodnou tě propustit.“

„Trhněte si, Clive.“

Celých těch osmnáct měsíců do mě všichni terapeuti hustí, jak mi pomůže o věcech mluvit. Nevěřím jim. Sebeovládání a tajemství, to jsou věci, kterým dobře rozumím.

„Tak se uvidíme zítra, Sam,“ řekl a na vteřinu zaváhal s klíčky od auta v ruce. Pak se otočil ke dveřím. „Šťastný nový rok. Budeme se snažit, aby byl co nejšťastnější, co říkáš?“

Slyšela jsem ho, jak si cestou po chodbě začal hvízdat, a v místnosti se ochladilo. A protože Clive drží své slovo, dorazí na Nový rok krátce po snídani.

Na oddělení je ticho, až příliš ticho, jako když se potkají cizí lidé a nemají si co říct, ale už zítra se vrátí ostatní holky. Manda má službu a sedí na sesterně nad knížkou, kterou dostala na Vánoce, nějakou historicko-milostnou slátaninou. Já jsem zas v posteli a snažím se na stropě objevit nějaké dosud neodhalené praskliny, abych nemusela myslet na mámu. V žaludku mě tlačí snídaně, kterou do mě natlačili hadičkou – úplně cítím, jak se mi rozlézá po těle a proměňuje se v podkožní tuk. Na krabičku Černé magie jsem se nepodívala, co jsem otevřela oči, což je dost dobrý výkon. Je to znamení, že tenhle souboj s pamětí můžu vyhrát, pokud se budu soustředit jen na své tělo. Prázdné tělo, prázdná mysl.

A pak vejde do mého pokoje Clive, nakysle páchne a v drobných očích schovaných za brýlemi má prázdný pohled. Jeho plnovous zdobí drobečky jídla nebo lupy. Oblek, který měl na sobě

včera večer, už zase nahradilo tvídové sako a džíny. Těžko říct, jestli si takové oblečení kupuje v obchodě nebo v charitě. Přinese s sebou dvě věci: jablko a lahvičku Enlivenu.

Otočím se ke zdi a zavřu oči.

„Trhněte si, Clive. Nebudu mluvit."

„Ani čtvrt hodiny?"

„Ani čtvrt minuty." A pak hned zmlknu, protože mlčení je můj přítel, stejně jako hlad. Paměť a myšlení jsou uřvaní protivové, ale já jsem silná a dokážu je porazit. Porážím je už osmnáct měsíců a moje konečné vítězství je tak blízko, že se mi nedočkavostí točí hlava. Zapomnění.

Chvilku je ticho, pak ho slyším, jak do vysílačky říká Mandě, aby mu přišla pomoct. Zní rozpačitě, skoro jako kdyby ho to mrzelo, a já bych na něj chtěla začít křičet, ať to se mnou nevzdává, ať to probůh zkusí ještě jednou, ale držím ta slova pod zámkem ve své hlavě, zavřu oči a čekám. Jsem celá napjatá, moje tělo už čeká, kdy přijde pevný stisk rukou, zápolení a nakonec ten mazlavý tuk, který do mě vpraví, přestože mám žaludek pořád ještě plný předchozí dávky. Ale nevzdám se.

Začnu plakat, tomu se neubráním, a objímám se rukama, ačkoli objímat takové vychtrlé tělo je dost ubohé. Vím, že vypadám jako kostra; netrpím tělesnou dysmorfií. Objímám se, přestože jsem svým vlastním nepřítelem. Nemůžu se bránit sama před sebou, před myšlenkami, které se neustále vnucují. Táta je pryč a máma je mrtvá a mně se po obou stýská. Trhni si, Sam. Trhni si.

Kapitola čtvrtá
2. ledna

Jsem ráda, že se vrátily ostatní holky. Rozptylují mě jejich řeči a hluk, co nadělají.

Fionina postel se prohýbá pod váhou designových tašek, na kterých jsou polonazí teenageři a kachny v cylindru. Ukazuje nám vánoční dárky, které jí nakoupili rodiče. Joelle se konečky prstů probírá obsahem tašek a tváří se nadřazeně, protože její rodiče se jí ani nepokoušejí kupovat oblečení; nenosí nic jiného než svou uniformu – černý svetr a černé legíny.

Fiona je anorektička z pony-klubu; její příznaky jsou tak čerstvé, že blond vlasy má ještě husté a lesklé, tváře zatím nemá propadlé a ani pod očima nemá tmavé kruhy. Dokonce jí pobyt tady ani nehradí NHS, její drazí rodiče jí pobyt a léčbu platí z vlastní kapsy.

Fiona prostě chce být zaškatulkovaná – *AN se sklony k BM* – což znamená, že hladoví a hladoví, až se nakonec nacpe čokoládou. Dokonce ani není tak malá, ještě ani nenosí dětskou velikost, ale Clive zřejmě nedokázal odmítnout peníze navíc. Zdejší léčba je pekelně drahá a máme tři volné pokoje. Jak to tu vůbec udrží v provozu, když je nás tady jenom pět?

Stacey předstírá, že ji ty tašky vůbec nezajímají, ale ve skutečnosti je z toho, kolik si toho Fiona přitáhla, stejně šokovaná jako já. Neustále sleduje, co ostatní holky dostávají, zvlášť pokud jde o oblečení a šminky. Ráda by patřila mezi ně, ale ony ji neberou, a tak jí zbývám jenom já. Snáším i to, jak v jednom kuse dělá bubliny ze žvýkaček bez cukru a řeší nový účes Paris Hilton a dramatický rozvod Brangeliny. Vlastně je to škoda; není tak hloupá, jak se tváří. Její mozek funguje docela dobře, ale cpe si do hlavy věci, jako který lak na nehty se neloupe a kterým samoopalovacím krémem dosáhne toho, aby její nohy vypadaly co nejštíhlejší.

Na Stacey je nejlepší, že se nevyptává na mou rodinu. Jednou jsem jí ve slabé chvilce, kdy na mě pocity nepřestávaly dorážet, vyprávěla o tom, jak byla Jena napadena, jak jsem osmnáct měsíců odmítala její návštěvy a jak jí neodpovídám, přestože mi často píše. Vidět ji, vidět kohokoli, by mě zlomilo. Jena po tom všem, co si prožila, potřebuje nový začátek.

Stacey mi naslouchala a nesoudila mě. Přesně taková je: andělský parfém a oholené nohy a objímání a žádné zbytečné otázky. Proto spolu dobře vycházíme. Nechováme jedna druhou být. Po tom, co jsem se jí svěřila, jsem sama sebe potrestala hladovkou a pocity znovu odešly, takže jsem se mohla dál soustředit jenom na své tělo.

V místnosti je s námi ještě Mina, ale té by si člověk ani nemusel všimnout. Sedí v koutě a tváří se, jako by tu nebyla. Nikdy nemluví, jen sedí a okousává si kůžičku kolem nehtů. Netroufám si zeptat se jí, jak bylo o Vánocích, ale určitě ji na svátky neměli pouštět domů. Nechtěla odsud odjet, říkala nám to na skupinové terapii, ale její otec na tom trval a ona mu nedokáže nic odmítnout. A tak odmítá jídlo.

Stacey neodolá pokušení, nakloní se a vytáhne z jedné z Fioniných tašek červené krajkové tílko. Zálibně si ho prohlíží, než si všimne, že to je velikost 30 – ona sama nosí oblečení ještě o jednu velikost menší–, a pak ho upustí, jako by bylo v plamenech. Podívá se na mě a já vím, že si obě myslíme to samé: Fiona to jenom hraje. Nepatří sem, mezi nás.

„Snědla jsi toho hodně?" zeptám se Fiony a moje zrádné myšlenky znovu zabloudí k Mandině přednášce o Vánocích, v hlavních rolích krocan a chipolata a marcipánový dort a kandované ovoce. A bonbóny v černých krabičkách. Fiona se zatváří rozpačitě. Beztak vím, jak to bylo; tváře se jí pěkně vyplnily. Nepotrvá to dlouho a pomašíruje domů napořád.

Zato Joelle těžko. Vypadá vychrtlá jako vždycky. Což jí taky řeknu.

„BMI čtrnáct," pochlubí se a přejede si dlaní po kyčli. „Není to můj rekord, ale jde to. Ale zdá se mi, že vyhráváš ty, Sam. Asi ses opravdu snažila, že ti dali tohle."

Natáhne ruku a zlehka se dotkne hadičky, která mi vede do nosu. Nebráním se jí; tohle tu mezi sebou děláme, dotýkáme

se jedna druhé, ačkoli nesnášíme, když na nás sahá někdo zvenčí. Tohle je uzavřený klub. Všechny nás fascinují vyzáblá těla, ne jenom naše vlastní, a protože na tom není vůbec nic sexuálního, prohlížíme si jedna druhou s nezaujatým zájmem odborníků. Ta hadička jí učarovala.

„Máš kliku," usoudí. „Teď už ani nemusíš jíst."

Joelle je anorektička s modrou krví a rodokmenem. Třetí generace – babička a maminka ji naučily všechno, co umí. Jsou na ni hrdé, ačkoli by to pochopitelně nikdy neřekly takhle narovinu. Každý druhý týden za ní jezdí na návštěvu, scházejí se tu tři generace vychrtlých žen ve značkovém oblečení, tmavé vlasy ostříhané nakrátko, aby daly vyniknout propadlým tvářím. Její maminka bývala herečka a Joelle fotila jako modelka pro různé časopisy, než začala být moc hubená. Na rozdíl od Fiony nemá naději na uzdravení, ne s tímhle rodokmenem. K Vánocům od nich dostala stříbrné příruční zrcátko, což je opravdu debilní dárek, protože anorektičky se děsně rády okukují v zrcadlech, hledají změny a lámou si hlavu nad kdejakým flíčkem nebo chloupkem na tváři. Ale ty dvě to chápou, a právě tím je jejich dárek tak výjimečný. Je to, jako kdyby tady s Joelle byla její rodina.

Moje vlastní rodina se mnou je jenom ve chvílích, kdy se tomu nedokážu ubránit, třeba ve snech nebo na fotkách v krabičce Černé magie.

Už tomu pokušení nedokážu dál vzdorovat; odklopím víčko a podívám se na svrchní fotku, úplně první, kterou jsem sama pořídila – potají, když máma s tátou odešli z nemocničního pokoje a mluvili s chirurgem, který Jenu operoval. Na tom obrázku je v kómatu, tvář má rudou a oteklou, pravé oko fialové a opuchlé, jako by se s někým poprala. V hlavě má nacvakané kovové svorky, aby se jí nerozskočila, a oči zalepené páskou. Pořídila jsem ten snímek v náhlém popudu – nevěděla jsem, k čemu to bude, ale nenapadlo mě nic jiného, co si v tom děsivém tichu nemocničního pokoje počít s foťákem, který mi visel kolem krku.

Jak jsem svou potlučenou, oteklou sestru milovala.

Když moje sestra upadla hlavou na beton, ztratila vědomí. Objímala jsem ji a plakala, celou dobu jsem na ni mluvila a vůbec jsem nevnímala krev na vlastních dlaních. Nedokážu říct, jak dlouho jsem takhle klečela s její hlavou v klíně. Jen vzdáleně jsem vnímala, že se vedle nás objevili máma s tátou a že někdo – nikdy jsme nezjistili, kdo to byl – zavolal sanitku, která ji odvezla do nemocnice.

Ani po operaci se neprobrala a dali ji na jednotku intenzivní péče. Běh času tam odměřovaly jenom nelidsky pípající stroje a vyměňování kapaček. Ruce jí otekly, jak se její tělo neumělo vyrovnat s takovým přísunem tekutin. Tahle část noční můry se vlekla čtyři dny a Jena byla stále v bezvědomí. Nemocnice nám půjčila pager, aby nás mohli přivolat, kdybychom zrovna nebyli u ní – třeba když jsme se odjeli domů vyspat nebo zašli na sendvič do zdejší kantýny. Táta se uzavřel sám do sebe, tiše plakal a nechal na mámě, aby všechno vyřídila, ale ani ona u sebe ten pager nechtěla mít – držela ho, jako by to byl granát, a tvrdila, že je z něj nervózní. Měl klipsnu, ale ona měla na sukni jen tenký pásek a přístroj se jí zarýval do boku. Táta nic neříkal a mně bylo jasné, že máma ten pager nechce nosit, tak jsem si ho vzala a přidělala na pásek svých džínů. Vzpomínám si, jak jsem šla na záchod a říkala si: *Co jestli zapípá zrovna teď*? Bála jsem se, že spustí, když budeme doma spát, a já ho neuslyším. Věděla jsem, že kdyby nám volali z nemocnice, mohlo by to znamenat, že se Jena probrala – anebo taky to, že upadla do ještě hlubšího spánku.

Těch pár dnů jsem se cítila strašně unavená. Asi jsem byla v depresi, ačkoli jsem to tehdy ještě nepoznala. Chtěla jsem se vrátit do školy a myslet na blížící se závěrečné testy, ale máma byla tak vystresovaná, že kdykoli jsem spustila o sobě, rozčílila se a seřvala mě, že jsem sobecká. Táta tiše naříkal a objímal mě takovou silou, až ve mně praskaly kosti. Máma s tátou se objímali v jednom kuse, to si pamatuju. Jak ti dva najednou byli jako jedno tělo a jedna duše.

Sedávali jsme u Jenina lůžka všichni tři v řadě vedle sebe, jako ty tři moudré opičky, nepřítomně jsme zírali na siluetu Ipswiche za oknem a poslouchali jsme pípání přístrojů. Vídali jsme zdravotní sestry, které chodily mačkat knoflíky, svítily Jeně do očí malou baterkou a dávaly jí na prst takový kolíček, kterým jí měřily tep. Minuty plynuly a nic se nedělo. A zatím na mě doma na kuchyňské lince čekaly dárky. Ještě nerozbalené, kromě toho jednoho – foťáku, který mi visel kolem krku. Neměla jsem sílu si ho sundat.

Táta nikdy neřekl jediné slovo o tom, jak darování toho foťáku rozpoutalo hádku a vehnalo Jenu z domu přímo do náručí toho útočníka, ale já cítila, že se zahalil do pocitu viny jako do kabátu. Choval se ke mně odtažitě, zůstával sám ve své agónii a jenom máma ho dokázala utišit. Máma a fotokomora, ve které na svých starých fotkách viděl Jenu, svou dcerku, kterou by chtěl zpátky. Možná tam na chvilku dokázal zapomenout, že je pryč.

Dostávali jsme na pager zprávu, když sebou Jena začala divoce házet; volali nás, i když byla naopak příliš klidná a sestry chtěly, abychom na ni mluvili a pomohli jí dostat se z toho temného místa, kam její mysl zabloudila. Kdykoli pager zapípal, rychle jsme vyráželi.

Bylo 29. dubna, čtyři dny po tom napadení. Jeli jsme autobusem domů z nemocnice, ve které jsme strávili celé odpoledne. *Píp píp*. Máma se natáhla přes těhotnou ženu, která seděla u okénka, a začala mačkat zvonek, kterým se dává znamení řidiči, až to po chvilce nevydržel a zavolal na ni přes celý vůz: „Jasně, zlato! Nejsem hluchý!"

Jakmile nám zastavil, vystoupili jsme. Máma hned vyrazila zpátky, skoro běžela, a táta mě držel za ruku, abych neupadla. Když jsme dorazili před nemocnici, máma najednou zůstala stát na místě, takže jsme do ní s tátou málem vrazili.

„Je mrtvá. Cítím to."

Táta se shrbil a začal tiše kňučet. Byl z toho všeho tak vyčerpaný, že už ani neměl sílu plakat. Máma si klekla vedle něj a objala ho, jako kdyby byl malé dítě.

„Bude to dobré, slibuju. Máme přece jeden druhého. A máme Sam."

Všichni tři jsme pomalu zase vyrazili, tentokrát v klidu, a do budovy jsme vstupovali s pocitem, že už není kam spěchat. Ale tam se ukázalo, že Jena není mrtvá. Byla vzhůru.

Lékaři se nám snažili vysvětlit, že poranění mozku bývá naprosto nepředvídatelné. Říkali, že do jisté míry může dojít ke změně osobnosti a že se může zdát, jako by se Jena vracela do dětství – její starší vzpomínky budou silnější než ty nedávné, možná zapomene něco z dovedností, které si osvojila v pozdějším věku, anebo naopak bude umět něco, co dříve neuměla. Jedna sestřička nám vypravovala, jak se na sousedním oddělení nějaký chlap probral a začal mluvit francouzsky, přestože ten jazyk nepoužil ani jednou od doby, co dostudoval. A celou tu dobu ležela Jena na lůžku vedle nás, zírala

do stropu jako mrkací panenka a personál nemocnice s námi mluvil, jako by tu vůbec nebyla. Jenže já cítila, že vnímá každé slovo.

Pak říkali, že její zotavení byl úplný zázrak. Hned od začátku mluvila, jen trochu se jí pletl jazyk, a ačkoli si nepamatovala nic z toho, co se jí stalo, přesně věděla, kým je. Někdy působila úplně jako dřív; jindy vypadala jako chabá napodobenina sebe sama. O tři dny později nám řekli, že je ve stabilizovaném stavu a že ji budou převážet do obecní nemocnice ve Westerfieldu. Tam ji umístili do východního křídla, na zvláštní oddělení pro pacienty s demencí, ačkoli tam vůbec nepatřila. Všem se nám ulevilo, když ji v půlce května přijali na rehabilitaci na oddělení Minsmere. Měla tam vlastní pokoj a celý rozvrh procedur, chodila po areálu, povídala si s lidmi, a dokonce i vtipkovala. Jenom si pořád nevzpomínala, kdo jí to udělal.

Když Clive po obědě vejde do mého pokoje, už na něj čekám. Sedím v proutěném křesle, čelem ke dveřím, a říkám si, že jsem tu jako doma a nenechám se nikým zastrašovat. On se zarazí, ruku pořád na klice, jako bych ho zaskočila, a já na něj uhodím, abych si udržela výhodu.

„Co jste vlastně zač, Clive? Vážně by mě to zajímalo. Proč si na mně zkoušíte takové neortodoxní mučení? Máte na to vůbec kvalifikaci?“

Skloní hlavu, jako by to byla zajímavá otázka, a pak ukáže na postel, jestli se může posadit. Jako bych mu v tom mohla zabránit. Když se usadí na tenké matraci a v každé ruce drží jedno z nabízených jídel, řekne: „Záleží na tom, pokud se ti někdo snaží pomoct?“

„Jasně že na tom kurva záleží.“

„Fajn.“

Natáhne se a položí obě varianty na stolek za mými zády, hned vedle krabičky Černé magie. Tentokrát mám na výběr mezi lahvičkou Enlivenu a kouskem celeru nakrájeným na nudličky a neprodyšně uzavřeným v sáčku na svačiny. Jen deset kalorií, přičemž žvýkáním člověk vydá víc než to. Je chytrý, nabízí mi negativní kalorie místo 220, pokud udělám, co po mně chce.

Nejspíš mu začíná téct do bot.

„Víš, kdo jsem, Sam. Jsem ředitel Bartletu."

„Myslím jako terapeut. Máte vůbec titul?"

Rozesměje se, jako by ho pobavil vtip, který jsem vůbec jako vtip nemyslela. „Jsem konzultující psychiatr, ačkoli je možné, že jsem úspěšnější jako manažer než jako lékař." Znovu se zasměje – zas tak dobrý ten vtip nebyl. Vztek mi projede celým tělem jako bodnutí bolesti a vystřelí ven ústy.

„Tak co tu se mnou vůbec děláte? Jsem pro vás něco jako pokusná krysa, na které můžete trénovat?"

Silná slova, ale připadám si bezmocná, štve mě, že mě má v hrsti a ani si nedal tu práci, aby své postavení nějak pojmenoval. Pracuje mimo zavedené postupy, nepoužívá formuláře a otázky, na které jsem si dávno zvykla, což mě děsí. Mohla bych se nechat nachytat. Mohla bych se přestat ovládat.

„Nenávidím vás," řeknu a myslím to zcela vážně.

„Fajn," odpoví s bohorovným klidem. „Tím pádem nehrozí žádné komplikace, až spolu začneme blíže spolupracovat."

„Nikdy s vámi nebudu spolupracovat."

Dívám se, jak z kapsy saka vytahuje vysílačku a chystá se přivolat asistenci. Na stolku leží ten celer. Krucinál, je to jenom celer; to je skoro jako voda.

„Tak fajn!" vyhrknu unavená a zlomená. Další lahvičku Enlivenu už bych nesnesla. „Co mám dělat?"

Chvilku je ticho. Dívá se na mě.

„No, Sam, už sis určitě všimla, že používám netradiční metody, takže sám nevím, ale s radostí budu improvizovat. Zkusme tohle: vyber si fotku z té krabičky a mluv o ní čtvrt hodiny."

„A když to nepůjde?"

„Tak to sama dobře víš, Sam. Víš, že tě komise prvního února nepropustí, když neuvidí žádné pokroky. Copak se odsud nechceš dostat na svobodu?"

Svoboda. Ta představa je stejně lákavá jako jídlo nebo pití, v daném okamžiku se zdá být stejně nezbytná jako dýchání. Rychle odklopím víčko a vytáhnu druhý snímek v pořadí. Je z ipswichské policejní stanice. Vím přesně, kdy jsem ho pořídila – bylo to první červnové pondělí, přesně šest týdnů poté, co byla Jena napadena. Šestého června se všechno začalo hroutit. A taky tím dnem začala pekelná vedra.